

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Io. Freinsheimii Commentarii in libros svperstites Q. Cvrtii Rvfi

**Freinsheim, Johann
Curtius Rufus, Quintus**

[Argentorati], [circa 1639 oder später?]

Cap. 6

urn:nbn:de:bsz:31-103771

Medio recumbit inus ille qui lecto.

In coenaculis Romanorum (imo & Græcorum) ut plurimum tres lecti erant, in quibus discumbebatur ad mensam, unde triclinia sunt appellata; nonnunquam duo tantum, ut apud Plautum 4, 4, 69. legas *biclinium* à duobus lectis. Porro singuli lecti capiebant binos, ternos, quaternos aut quinos etiam conuiuas, quanquam apud Romanos quini in vno lecto, raro aut nunquam accubuerint. Inter tres ergo lectos, medius lectus erat honoratissimus, & medius locus in medio lecto omnibus dignior. Tribus accumbentibus in vno lecto, summus dicebatur, qui ad caput lecti cubabat, imus, qui ad medii & dignissimi pedes. Quando duo tantum, summus dignissimus habebatur. Si quatuor, proximus à summo honoratissimus, imus vero, qui ad tertii pedes iacebat. Hæc ut ne ficta nobis putes, accurate tractant accuratissimus Lipsius lib. 3. antiq. lect. Ciaconius lib. de Triclinio. Stuckius l. 2. conuiual. c. 32. Intelligis ergo in lecto triclinari Alexandri medium accubuisse Alexandrum, qui locus erat honoratissimus; supra Alexandrum Polypercontem, ut Curtio placet, siue Leonnatum, ut Arriano 4, 2, 27. in imo, seu ad pedes Alexandri alium aliquem ex amicis quem ego Hephæstionem fuisse, ex Plutarcho Alex. c. 96. & Arriano discō, cum hoc enim inter epulas familiariter quasi seorsum est locus. Raderus. De Hephæstione magnopere dubito: nam ille certe haudquaquam infra Polypercontem aut Leonnatum accubisset. De discumbendi modo apud veteres, vide & Rosinum Antiquit. Rom. 5, 28.

8, 5, 24. **CASTIGATO DIU**) Ægre fero istud diu, & vix abstinco interpolare: *Polyp. quidem postea, castigato prius, ignouit.* Tamen diu multumque castigatum ceperis ex vulgato. Acidalius.

8, 6, 1. **IN CALLISTHE NEM**) Hinc orsi sunt nouum caput, quod quia receptum est, turbare non sustinui. Alias enim recte Raderus coniunxit hæc cum prioribus, ita distinguens: *Polyperconti quidem postea castigato diu, ignouit: in Callisthenem olim contumacia suspectum perniciosis ira fuit &c.* Estque par omnino membrorum constitutio, quam reperias in illis Taciti 3, 13, 5. *In Haterium statim inuolutus est; Scawrum, cui implacabilis irascebatur, silentio transmisit.* de Tiberio loquitur.

8, 6, 2. **MOS ERAT**) Institutus à Philippo, ut præter Arrian. 4, 2, 30. auctor est Ælian. hist. var. 14, 49. *Philippus, clarissimorum in Macedonia hominum liberis assumptis, sui curam ministeriumque ipsis imposuit: non per iniuriam aut contemptum, sed ut patientes eos laborum, & ad ea quæ fieri opus esset peragenda promptos atque paratos redderet.* At Valer. Max. 3, 3, 3. *Vetusto Macedoniae more regi Alexandro nobilissimi pueri præsto erant.* Quod verum puto: sic enim & noster infra 8, 8, 3. *more patrio & ab antiquissimis Macedoniae regum usurpato.* Sic & hodie pueri nobiles in comitatu & familia procerum, dum ex ephēbis excedant, arctissimo famulatio distinentur, quod & Pollet. de foro Rom. 2, 7. notat: vnaque morem Romanum, adulescentulos post prætextam puerilem depositam, dandi in contubernium viris magnis & grauibus. Hæc ergo puerorum cohors delecta erat ex nobilissimis adulescentibus. Alii longe fuere epi-
goni, de quibus ad 10, 4, 8. infra: alii & *Βασιλειοι* apud Suidam: alii denique *Prinçipes iuuentutis* supra 6, 9, 21.

8, 6, 3. **EXCVBABANT**) Sic apud Sueton. Galba 10, 3. *delegit & equestris ordinis iuuenes, qui manente annulorum aurcorum usu, Euocati appellarentur, excubiisque circa cubiculum suum vice militem agerent.* At Gaudæ Masiniæ nepoti petenti custodia canissa sternam equitum Rom. negavit Metellus, quod contumeliosum in eos foret, si equites Romani, satellites Nymidæ traderentur. Sallust. Iug. 65, 2. vbi pro *in eos*, quod quidem tolerari potest, credo fuisse *in nos*; h. e. in pop. Romanum. Sic fere apud Tacit. 13, 41, 4. *nec id nobis virum erat, hoc est, Romanis.*

8, 6, 5. *SEDENTIBVS VESCI*) Rex accubabat, & cum rege maiores principes & amici; nobiles pueri principum filii sedebant: vt & ii qui feram extra retia nullam adhuc confecerant, vt supra ad 8, 1, 13. demonstratum est. Raderus. Olim autem sedebant in cenis heroes, non accumbebant: quod mos, vt inquit Duris, Alexandro etiam interdum seruabatur. Is enim aliquando quadringentos duces in sellis aureis & argenteis veste purpurea stratis sedentes ac reclinatos conuiuio excepit. Athenæus 1, 14. quo loco & illud quod Raderus innuit, legitur. Quod autem de Heroibus dixit Duris, ex Homero est colligere, alibi, & Odyss. 9, 7.

Coniuuantes autem per domum audiunt cantorem
Sedentes ordine - - - - -

Ergo & in nuptiis Peleii Catullus 65, 303.

Qui postquam niteos flexerunt sedibus artus.

Illyriis eundem fuisse morem testatur Hermippus apud Athenæum 10, 12. & ipsi Alexandro Plutarchus de Fort. vel Virtut. Alex. 2, 14. Tiberio quoque Cæsari, sed militiæ. Sueton. Tib. 18, 4. & Vellei. 2, 114. Pompeio quoque apud Diodor. in Excerpt. Valef. pag. 409. Philo de Iosepho: Iussi deinde sedere iuxta ætatis ordinem, nondum enim discumbendi mos receptus erat &c. Vlpianus apud Athenæum pr. lib. 11. Apud Adrastum, & amici viri, opimates ac primarij homines sedentes cenant: Polyceides dum in via hostiam immolat, aduentantem Peseum deinet, & in gramen reclinato, fronde loco mense instrata, de iis qua mactata fuerant, apponit. Præterea, Autolyco ad opulentum Ithacæ populum cum peruenisset, nutrix, sedenti (piscos enim ita canasse liquet) idem officium præstitit. Pylissem, quod scribit poeta Odyss. 19, 400.

Puerum tenellum oblatum, filia suæ gnatum,
Eurycleia genibus amicis imposuit,
Cenare cum desisset - - - - -

Ἰἶκται, inquit, id est, super genibus positis sedentis, non prope genua locant. Idem alibi: Cum igitur sibi persuaderent deos esse presentes, moderate & temperanter dies festos agitant antiqui. Itaque neque solebant accumbere, sed epulabantur sedentes. Sic apud Apollon. Argon. 2, 304.

Ἀυτὸς ἰπὸς μίτρα δόξατος ἰσὶ μίτρα ἔστρωτο Ἰσάρω,
Δαίτυρ' ἰσῆμασι. Varro de vita Pop. Romani: Maiores nostri se-

dentis (male impressi, edentes) epulabantur: quem morem habuerunt à Laconibus & Cretenfibus. Idem autem quod in Macedonicis pueris Alexander, in suis nepotibus obseruauit Augustus: neque enim cenauit una, nisi vt in imo lecto assiderent. Sueton. 64, 6. Nam & apud Romanos mos habebatur, Principum liberos cum ceteris idem ætatis nobilibus sedentes vesi in aspectu propinquorum, propria & parciore mensa: Tacit. 13, 16, 1. vbi multa Lipsius, quæ non exscribo. Tantum moneo illud Plauti e loco citatum:

Haud postulo equidem meo in lecto accumbere,
Scis meo esse imi subscilly virum.

non exstare in Persa eiusdem, sed in Sticho 3, 2, 32. Notandum autem quod Valer. Max. 2, 1, 2. scribit: Femina cum viris cubantibus sedentes conisabant: quæ consuetudo ex hominum consuetudine ad diuina penetravit. nam Iouis epulo, ipse in lectulum; Iuno & Minerva in sellas ad cenam inuitantur. Quod genus seueritatis ætas nostra diligentius in Capitolio, quam in suis domibus seruat &c. Isidor. Etymolog. 20, 2. Apud veteres Rom. vsus non erat accumbendi, vnde & considerare dicebantur. Postea, vt Varro ait de vita Pop. Rom. viri discumbere ceperunt, mulieres sedere: quia turpis visus est in muliere accubitus. De Laconibus & Cretenfibus (quorum institutum maioribus suis hæsisse Varro supra citatus affirmat) vide Athen. 4, 6. &c. & in primis 4, 10. vbi Pyrgion lib. 3. Cretenfium instituta-

tum:

rum: In conuiuiis Creterenses, ait, hilariter sedentes epulantur. Adde Plutarch. de Fort. Alex. II, 1, 4. Sueton. Tiber. 18, 4.

VERBERIBVS) Sic apud Ælianum 14, 49. Philippus Aphthonem flagris cecidit. quod cum sciuisset, acie deserta, digressus ab itinere, ad publicum hospitium diuertisset. Nec Acidalium audio; qui volebat: Cast. verb. nulli ius, nisi potestas per ipsum erat. Quasi scilicet periculum esset, ne quis sic acciperet, ipsum regem admouere manus debuisset: & quasi non ipse videretur fecisse, quod ipsius iussu alius. Quomodo enim aliter Hermolaus mox num. 25. apud Callisthenem verberatum se à rego quereret? quem ex num. 7. constat tantum iussu ipsius verberatum.

8, 6, 6. **REGES**) Nam Cassander Antipatri haud dubie ex hac cohorte fuit.

POST MULTAS ÆTATES) Constat ex regum singulorum, qui Alexandrum secuti sunt in Macedonia, ætatibus, siue annis quibus imperauerunt, non nisi sex & quinquaginta annos supra centum colligi. Scaliger in Thesauro Euseb. Canon. Isag. lib. 3. pag. 335. ita vt si ætatem pro sæculo accipias, nec duabus quidem totis regnarint, nedum multis. Si ætatem triginta annos interpreteris, erunt quinque, nec ipse, vt vides, multæ. Si singulorum tempora quibus regno præfuerunt, respicias; erunt quindecim: atque ita multæ videri possunt: itaque accipiendam hic ætatem suadet res ipsa, & mos loquendi apud Græcos, vbi *γενεάς* habes apud Diodorum Siculum, id est ætates, vbi de successione Carani vsque ad Alexandrum agit, & *ἐκκαίδεκα γενεάς*, ætates seu generationes ponit. Raderus.

ROMANI) Vide Florum 2, 12. & ibi citatos.

8, 6, 7. **HERMOLAVS**) Confer Arrianum 4, 2, 31. Quod autem ob aprum occupatum sic indignatus est rex, affectum nosce qui inest venantibus, vt nempe ægre ferant, gloriam sibi venationis ab alio præripi. Vide Scalig. in poet. vbi collatione illustrat Homer. & Virg. de venatione apr. Nota in eam rem est Meleagri fabula. Sed & ex verioribus historiis constat apud Persas in venatione feram ferire non licuisse, priusquam telum misisset rex. Nam, si fides Plutarcho apophth. cap. 7. Artaxerxes Longimanus primus permittit, in venatione eum qui vellet ac posset, primum conijcere telum. Verum Xenophon *memor.* lib. 1. Cyaxarem edicentem facit, ne quis feriret prius, quam Cyrus feriendo satiatus esset: negatque Cyrum id permittit voluisse: quod si verum, iam ante Artaxerxem promiscue licuerit occupare feras. Eiusdem Xenoph. locum ex *memor.* lib. 4. huc pertinere arbitror, de Assyrio rege: Venatus est cum eo, tamquam amico; quumque prodisset in conspectum vsa, & vterque hanc persequeretur: noster iste modo princeps emissis iaculo aberrat, quod vitinam ne vnquam accidisset: at meus ille filius, telo coniecto, quod minime factum oportuit, vsam seruit. & quæ sequuntur. narrat enim ibi Gobryas filii sui cædem inde sequutam. Sic de eodem tam benigno Artaxerxe contrarium plane Plutarcho factum narrat Ctesias: Egressus post hæc aliquando ad venationem rex, à leone inuaditur, quem in sublime sese attollentem, iaculo percussit. Megabyzus interficit. Id factum grauius tulit Ariaxerxes, quod antequam ipse feram nactus esset, eam Megabyzus conficisset, quare caput ei abscindi imperat. Nisi dicamus ad reconciliationem horum auctorum intelligi posse, regem post hoc factum pœnitentia ductum, liberam postea percipiendi potestatem cuius venanti secum fecisse. Sed & alia Ctesias auctori ne veteribus quidem valde probato, lis mouetur à Diodoro 15, 10. vbi scribit hunc regem sic à Teribazo seruatum summum homini honorem habuisse: tantum abest vt caput præcidi iusserit.

8, 6, 8. **AMORE EIVS ARDENS**) Arrianus 4, 3, 35. vbi *λεπτός* non satis perspicue exponitur *amicus*. Ab eiusmodi hominibus multas conspirationes factas

factas notat Plutarchus in Amatorio cap. 24. Aristogeitonis exemplo, qui Pisistraditas nullam aliam ob causam aggressus sit, quam ob amasii iniuriam. Quam rem & Thucydides 6, 9. diligenter narrat. Similique ex causa Charitonis insidias in Phalaridem prolixè narrat Ælianus hist. var. 2, 4. Talis etiam occasio causam præbuit insidiarum, quibus Philippus occubuit. Diodorum 16, 94. vide. Sic & supra 6, 7. Dymnus conpirationem suam in regem tuto se detegere posse putat amasio suo. Magna enim necessitudo, & quasi legitima societas habebatur, ut etiam Plutarchum non puduerit scribere Erot. cap. XII. *ut infanem à nutrice, puerum à magistro, ephēbum à gymnasiarcha &c.* Sic amasium ab amatore regi. Confer Tiraquell. Tom. II. pag. 129. pr. 1. Zvving. theatr. pag. 3462. f.

8, 6, 9. *NEC PVERILI IMPETV*) Simile illud Flori 4, 12, 54. *nec temere siemptus, ut barbaris, impetur.*

ASCLEPIODORVM QVE) Aldus, *Asclepiodori filium, Arrianum ut puto, sequutus, quam Curtium.*

PER HOS) Nempe qui principes ab auctoribus coniuurationis in societatem adlecti fuerant, aliis deinceps idem persuaserunt. Sic apud Tacitum 14, 40, 2. *Fabianus subdiat testamentum, ascia Picio Rufino, & Terentio Lentino equitibus Romanis. Illi Antonium Primum, & Asinium Marcellum sociauerant. Nihil ergo mutandum.*

8, 6, 10. *AB EXPERTIBVS CONSILII*) Quomodo apud Tacit. 14, 5, 3. ubi de insidiis in Agrippinam: *nec dissolutio nauigij sequebatur, turbatis omnibus, & quod plerique ignari etiam conscios impediabant &c.*

8, 6, 11. *ALIVS ALIA NOCTE*) Nouem omnino in coniuurationis societatem coire, septima quaque nocte ad eos redibat officium excubandi: tres ergo & sexaginta erant excubitores. Raderus.

8, 6, 12. *FVERANT*) Pal. I. nihilo deterius, *fecerant.*

OMNIBVS) Non abs re hoc miratur: magis etiam merito Iustinus 10, 1, 6. de conpiratione quinquaginta filiorum in Artaxerxem: *Offensi prorsus genus, ubi (forte rectius, ut) in tanto populo non solum sociari, verum etiam fileri patriam potuit (an potuerit?) ut ex quinquaginta liberis nemo inuentus sit, quem aut paterna maiestas (de regno cape:) aut generatio senis, aut indulgentia patris, à tanta immanitate reuocaret. Ergo & Tyrannicidæ Athenienses apud Thucyd. 6, 9, 26. cum paucis coniuerauerunt, ut rex tutius gereretur: Vnde referente Tacito 15, 59, 3. Pisoni quidam inculcabant, frustra silentium & fidem in tot consociorum animis & corporibus sperari. Ipsique hi pueri Curtiani mox num. 15. sperare non poterant in illud tempus (septem dierum) omnibus duraturam fidem.*

8, 6, 16. *MVLIER ADTONITÆ SIM*) Syram fuisse prodit Arrianus 4, 2, 33. natione puto, non nomine. Feminas autem plerumque fata præcinnisse passim legitur. Tacit. 14, 32, 2. *femina in furore turbata adesse exitium canebant.* In sacris etiam reperiuntur vaticinatæ feminae, sed parcius. Vnde Clemens Stromat. lib. 1. satis amplo virorum vatum enarrato catalogo, sex tantum feminas subjicit: Saram, Rebecca, Mariam, Deborah, Oldam, & Annam. Nostri maiores huic sexui inesse sanctum aliquid & prouidum putabant ætate Taciti. ipsum vide Germ. 8, 3. Notandum quod Zonaras narrat tomo tertio: *Michaele Rangabe imperante, muliercula quadam ex gynæceo imperatorio ad lunares circuitus furore percita, ad eum clamitabat, Descende, alienis cedito. Id non semel, sed sapissime factum, turbauit imperatorem: itaque Theodoto, quo familiariter utebatur, mulierculæ vociferationes exponit. His & similibus exemplis moti arbitrantur Henricus de Hassia, & Picus Mirandula lib. 9. de prænotione, futura prænotescendi & reuelandi munus fæminis præ maribus datum esse, quod magis fatuus ille*
sexus

Comment. in Curtium. lib. 8. cap. 6. num. 17. 18. 19. 22. 23. 24.

sexus sit. Nam de omnibus eius farinae vatibus fere fertur, furore quodam percitos prædixisse futura. De ipso Fauno, unde fanatici appellati, Tertullian. ad Nationes 2, 9. *Faunus Pici filius in ius agitabatur mente illius, leg. furis agitabatur, & statim ei tribuit insaniam.* Inter omnia imperii Tacito oblata, fuit & quod *fanaticus quidam in templo Syluani censis membris exclamauit, Tacita purpura, Tacita purpura, idque septimo: vt refert Vopiscus in Floriano cap. 4.* De mulierum vaticiniis aliquammulta exempla refert Zvingerus theatri volum. 5. lib. 4. Sic & Sixti Pontificatum furiosi prænunciauerunt &c. Fulgosium vide 1, 3. De Pythia vulgo notum. Denique & Græci *μῆτις δὲ τῆς μανίας appellauerunt.* Seruius ad illud Virg. *Æn.* 3, 443:

Insanam ratem adspicis, quæ rupe sub ima

Fata canit - - - Adi Ciceronem de diuinat. 1, 31.

8, 6, 17. *HORAM DIEI*) Diem alii aliter obseruauerunt. Babylonii inter duos solis exortus: Athenienses inter duos occasus: Ægyptii & Romani, qui diem definiere ciuilem, à media nocte in mediam: vulgus omne à luce ad tenebras; quomodo & Curtius à prima luce horam primam numerando, in horam diei ferme secundam Alexandrum coniuuii tempus extraxisse narrat. Popma. Eam Raderus ait intelligi, quæ apud nos est ante meridiem octaua. Sed hæc ratio non constat, nisi sub æquinoctia: quantoque longius ab iis receditur, tanto maior eius deprehenditur inæqualitas. Verbi gratia: constituamus diem octodecim horarum, quarum prima incipiat cum nostra tertia, vltima desinat in nostram nonam vespertinam: iam singulæ horæ Romanæ continebunt sequehoram nostratam; atque ita prima Romana erit nostra tertia cum semisse quartæ: secunda, semissis alter quartæ nostræ, cum tota quinta, & sic deinceps.

8, 6, 18. *PERTINAX SPES*) Ego legebam: *Adco p. res (an spes) est, quam humane mentes ingenti concupiscentia deuorauerunt.* Cicer. in Epist. ad Attic. *Spe deuorare hereditatem.* Loccenius. Sed Acidalius: *quam humane mentes tam ingenti concup. deuorau.* ita tamen vt vnice probet illud Modianum: *Adco pertinax spes est, quam hum. mentes deuorauerunt.* habeatque pro glossemate verba ista, *quam ingentes concupiscentie.* Quod iudicium ab Radero, Constantiensis Cod. auctoritate plane comprobatur. Nec tamen credam lectionem eam mendo carere: certe spe aliquid deuorare non semel legi, at ipsam spem, neutiquam.

8, 6, 19. *QUINQUAGINTA SESTERTIA*) Efficiunt mille ducentos quinquaginta Philippæos, siue florenos mille sexcentos sexaginta sex. Vnum in neutro sestertium, continet mille sestertios: sestertius est dimidiatus victoriatius, siue duo cruciferi, qua de re tota copiosissime scripsi ad Martial. 2, 26.

Munna viginti sestertia forte rogabam. Raderus.

8, 6, 22. *ALTERIUS*) Epimenis, qui reus nesciebat quid rex de ipso esset decreturus. Raderus.

EXCITAVERVNT) Potius *excitauerant.* Si tamen ipsa vox sincera: quam etsi fero (acceptam non trito illo significato, sed quo inferius etiam est 8, 8, 9. *Nolo singulas vestrum excitare*) tamen eiusdem crebra repetitio suspicionem mouet. Etenim & vix præcessit, *Excitatisque custodiibus corporis:* & statim sequitur, *excitant regem.* Acidalius.

8, 6, 23. *PER SE*) Ipsum qui loquebatur: nam & hoc pertinebat ad exculpandam domum, vt scilicet alter fratrum penitentiam ageret, alter non innoxius tantum, sed etiam indicii delator atque minister esset. Reliquum sensus distinctione iuuius.

8, 6, 24. *AVRES PRÆBERE*) Quod æque periculosum. Mercurius.

rius apud Lucianum ad Martem de Ioue sinistre opinantem: *Tace, bona verba! Neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel mihi audire.* Seneca de tranquill. animi 12, 6. appellatur *teterrimum vitium, auscultatio, & publicorum secretorumque inquisitio, & multarum rerum scientia, quae nec tuto narrantur, nec tuto audiuntur.*

8, 6, 25. *IAM VIROS ESSE*) Ambigua sane sententia si in malam partem & invidiam trahas, expones: Indignissimam rem videri, iam viros, adhuc puerorum more verberibus castigari: tantam ergo iniuriam & contumeliam à viris non modo non ferendam, sed omnibus modis vlciscendam. Et hoc est quod Curtius dixit, videri dictum hoc à Callisthene ad dolorem iuuenum incitandum. Mitior sensus alter est: Non tam ægre ferendam corporis castigationem, nec puerorum modo lamentandum; fortium esse virorum, fortia pati. Raderus. Auctor est Plutarchus cap. 97. eos consuluisse Callisthenem, qua ratione clarissimi possent euadere: Callisthenem, si clarissimum è medio tollerent, respondisse. Valerius Max. tamen 8, 14, 4. ext. hoc non dictum vel quaesitum vult de interimendo Alexandro, sed Philippo, nisi idem quoque de Alexandro repetitum, vel Valerius memoria lapsus fuerit. Ille sic: *Pausaniam Hermocratem percontatum esse, quomodo subito clarus posset euadere, atque is (cum) respondisset: si illustrem virum aliquem occidisset, continuo Philippum interfecisset.* Loccenius. Idem quod Valerius narrat etiam Diodorus, 16, 95. Puto apud Plutarchum *περὶ φιλίππου* à *μὲν γὰρ* esse.

8, 6, 26. *DONAT PROTINVS*) Sebisius malebat, donat: *protinusque fratrem &c. restituit.* Orolius autem 3, 18. erroris arcessitur à Viro Docto, quod Eurylochum occisum dicat ab Alexandro. Sed sciendum non de hoc puero sentire Orosum; sed de alio quodam, id ex Iustino 12, 6, 14. vnde Orosius sua desumpsit, clarum. Nam Iustinus istum Eurylochum occisum innuit dudum ante Clitum, cum nondum de puerorum coniuratione quidquam compertum foret.

8, 6, 28. *QUI SANGVINE CONTIGISSENT*) Vide supra ad 6, II, 20. Et Arniseum de iure maiestatis 6, 8.

8, 7, 1. *HERMOLAVS*) Similis libertatis exempla in damnatis morturisque concessit Gruterus ad Tacitum discurs. 30, 6.

8, 7, 2. *ETIAM PARENTIS*) Quia lege Maced. omnes propinqui rei occidebantur. Raderus.

8, 7, 5. *NE SIMPLICI MORTE*) Vt Philotas, antea in eculum impositus. Raderus. De simplici morte, Indicem consule.

8, 7, 7. *OBSTREPUNT*) Sic apud Tacitum 4, 42, 2. *Emilius è militaribus viris, dum studio probandi cuncta referi, & quamquam inter obstrepentes magna adfeneratione nititur, audisti Tiberius probra, quis per occultum lacerabatur.*

REM PVLCHERRIMAM) Sic ipse aestimabat, alii contra. Ita Romæ occisus dictator Caesar aliis pessimum aliis pulcherrimum facinus videbatur. Tacitus 1, 8, 7.

8, 7, II. *TRIG. MILLIA MVLORVM*) Quum hæc primum legerem, candide lector, ipse mecum rem quasi ridiculam admiratus, cogitare diligentius coepi, essetne verum quod homini mihi imperito earum rerum, etiam prope impossibile videretur. Quantam enim pecuniæ summam triginta millia mulorum ferre posse credamus? Hæc quum ita mecum tacitus reputassem, coepi anxius etiam atque etiam cogitare, quo pacto rationem inirem, ut id ita esse certo inuenire, atque ideo firmis argumentis approbare possem: ibi in mentem venit, si ad solam, quæ Persæ poli capta est, pecuniam requirebantur mulorum ac camelorum tria millia, ut Diodorus in sexto Alexandri anno supputat; certe etiam hic numerus, quantumuis magnus, aliquo modo ad veram rationem deduci posse, mihi videbatur. Sic enim omnes summas

STRIPPERAT. Berny. in Gya.
Gol. p. 225. l. Stripperat